

קונטרס
ליקוטי עצות

מועדי ה' - שלש רגלים

ניסן ופסח

פסח תשפ"ה

ליקוטי עצות

מועדי ה' – שלש רגלים

ניסן ופסח

עם ביאורים והערות

יו"ל ע"י מכון תפארת התהלה

025080b@gmail.com

לקוטי עצות

♦ מועדי ה' – שלש רגלים ♦

א. על-ידי השמחה בשלש רגלים זוכין לאור הפנים^א, ועל-ידי זה מחיין את השכל דקדושה^ב, שעל ידו באים להשגות אלקותי^ג: (לקו"מ ח"א סי' ל' אות א' ה')

א. שהוא בחינת שמחת הלב של כל המצות שמתקבצים כולם ביום טוב (ליקו"ה הל' השכמת הבוקר הל' ה, ד), וכדלקמן בסעיף הבא.
ב. היינו כי אור הפנים הוא הארת ספירת הבינה, ששם השמחה של כל המצוות [כי השמחה נמשכת ושייכת למידת הבינה כידוע], שהם מתקבצים ביום טוב שהוא מוחין דבינה, והם מאירים ומחיים את המלכות דקדושה, שהיא נקראת חכמה תתאה שעל ידה זוכים להשגות אלוקות להכיר אותו יתברך. (עי' כ"ז בפנים ובביאורי התורה).
ג. ועיין ליקו"ה (הל' ביצים הל' ג, א), ז"ל לעניננו: כי חכמה תתאה הנ"ל היא בחינת אמונה, שהיא בחינת עגולים, בחינת 'ואמונתך סביבותיך' (תהלים פט, ט) (כמבואר במקום אחר).

וצריכין להמשיך חיות לזאת החכמה תתאה הנ"ל, והחיות הוא מאור הפנים המאיר בשלש רגלים בבחינת 'צדק לפניו יהלך' וכו', כמבאר במאמר הנ"ל. וזאת הבחינה דהינו החיות שממשיך למלכות חכמה תתאה הנ"ל, מאור הפנים כנ"ל, זה בחינת אור הישר בחינת 'ישבו ישרים את פניך', 'ישרים' דייקא, בחינת אור הישר, בחינת עיגולים ויושר.

כי מלכות חכמה תתאה הנ"ל היא בחינת השגת אלוקות כנ"ל, והשגות אלוקות אי אפשר להשיג כי אם על ידי שתי הבחינות הנ"ל, שהם עיגולים ויושר, כי על ידי זה עיקר השגתו יתברך, כי תחלת הצמצום הוא בחינת עגולים, כי היה בלתי אפשר להשיגו כלל, כי אור השגתו היה אין סוף וכו', והוצרך כביכול לצמצם אורו לצדדין ונעשה בחינת חלל הפנוי שהוא בחינת עיגולים, ובתוך החלל

ב. עקר השמחה הוא מן המצוות^ד, ועקר השמחה הוא בלב. **כי** כל חד כפום מה דמשער בלביה גדלת הבורא ויחודו ואחדותו יתברך שמו, ראוי לו לשמח מאד בכל מצוה ומצוה שעושה, שזוכה לעשות רצון השם יתברך, הבורא, היחיד, הקדמון הנצחי, יתברך שמו לנצח^ה.

הזה המשיך לתוכו כביכול אור הישר שהוא בחינת אור השכל הנמשך מאור הפנים, כי הצמצום הוא בחינת צמצום השכל, שזה בחינת חלל הפנוי, שהוא כביכול פנוי מאורו, דהיינו מהשכל על ידי הצמצום, ואחר כך המשיך לשם אור הישר שהוא בחינת השכל וכו' כנ"ל.

וכל זה היה בעת בריאת העולמות (כמבואר כל זה בעץ חיים בתחלתו). וכן בכל עולם ועולם ובכל השגה והשגה יש בחינה זו.

וזה עיקר האומנות והחכמה של צדיק הדור האמיתי שהוא בחינת המלמד הנ"ל שיכול להכניס השגות אלקות אפלו לבני אדם קטנים במעלה. כי השגתו ית' אי אפשר להשיג כי אם על ידי צמצומים רבים, וכמו שבעת בריאת העולמות היו צמצומים הנ"ל, כמו כן אצל כל השגה והשגה, כי אצל כל אחד ואחד מה שנעלם ונסתר ממנו הוא בבחינת אין סוף, ואי אפשר לו להשיג זאת מחמת רבוי האור, וצריכין לזה רבי גדול מאד מאד שיוכל לצמצם האור, ואחר כך להמשיך לו האור בהדרגה ובמדה.

וזה בחינת חכמה תתאה הנ"ל, שעל ידה משיגין השגתו בבחינת עיגולים ויושר. כי בתחלה צריכין לצמצם אור ההשגה לצדדין שזה בחינת עיגולים בחינת שיערא בעגולא, שזה בחינת צמצום השכל, מה שהרב מצמצם שכלו ומסבב כמה סבובים, ומדבר עם התלמיד דרך כמה צמצומים מן הצד. ואחר כך על ידי כל הסבובים וההקדמות שהם צמצומי השכל בבחינת שיערא בעגולא, בחינת עגולים כנ"ל, אחר כך מגלה לו על ידי זה וממשיך לו אור השכל ביושר, פנים אל פנים, שזה בחינת אור הישר כנ"ל.

ד. כמו שכתוב (תהלים יט) 'פקודי ה' ישרים משמחי לב' (ליקו"מ סי' ל).

כי שורש נקודות כל המצוות היא השמחה, כי (תהלים יט) 'פקודי ה' ישרים משמחי לב', וכל מצוה מתר"ג מצוות יש לה איבר מהשמחה, כל מצוה לפי בחינתה (שם סימן קעח).

ה. ולכן עיקר השמחה הוא מהמצוות.

ועקר השמחה של כל המצוות שעושין בכל השנה, הם מתקבצין יחד בשלש רגלים, וזהו השמחה של יום טוב, כי אז מתקבץ ומתעורר השמחה הקדושה הזאת של כל הנקודות טובות של כל המצוות שעושין בכל השנה.

וצריך כל אחד להתגבר מאד להמשיך על עצמו השמחה הקדושה הזאת של המצוות, שהוא שמחת יום טוב, בכל השנה כלה! מפל שפן וכל שפן ביום טוב קדש בעצמו, שאז חביבים לשמח מאד, כמו שכתוב "ושמחת בחגך", כי אז מתקבץ יחד השמחה של כל המצוות, אשר אין שיעור וערך לשמחה הזאת, פאשר יבין כל אחד בלבו כנ"ל:

ו. שהוא הלב של כל השנה, כי יום טוב הוא מוחין דבינה שהיא כנגד הלב כידוע.
ז. היינו להמשיך את זה על עצמו בכל השנה כולה.

ח. ועיין ליקו"ה (הל' תפלה ה' ד, ח): כי שמחה דקדושה הוא בוודאי דבר גדול מאד, דהיינו לשמוח בה' ובתורתו הקדושה שזה עיקר שלימות העבודה, כמו שכתוב (דברים כח) תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה וכו'. כי שמחה דקדושה הוא הנקודה הקדושה של כל המצוות, כמו שכתוב (תהלים ט) 'פקודי ה' ישרים משמחי לב', כי העיקר הוא לזכות לשמוח בה', בבחינת (שם קד) 'אנכי אשמח בה', וכמו שכתוב (שם לג) 'כי בו ישמח לבנו' וכו', וכתוב (שם מג) 'ואבואה וכו' אל אל שמחת גילי', וכתוב (שם לב) 'שמחו בה' וגילו צדיקים', וכתוב (שם צז) 'ה' מלך תגל הארץ' וכו', 'שמחו השמים ותגל הארץ' וכו', ועל זה אמר שלמה המלך עליו השלום (קהלת ח) 'ושבחתני אני את השמחה, אשר אין טוב לאדם וכו' כי אם לאכול ולשתות ולשמח', שדרשו רבותינו ז"ל לאכול ולשתות ולשמח בשבתות וימים טובים.

כי באמת מי שהוא בכלל האמונה הקדושה האמיתית יש לו לשמוח כל ימיו בכל עת ובכל רגע, כשיזכור את עצמו הטובה והחסד הנפלא שעשה השם יתברך עמנו על ידי משה רבנו עליו השלום, אשר פתח את עינינו והמשיך עלינו את האמונה הקדושה להאמין בה' ובמשה עבדו, לקיים תורתו ומצוותיו הקדושים בכל יום, אשר אפילו פושעי ישראל מלאים מצוות כרימון, וכולנו מאמינים באלוהים חיים ומלך עולם, חי לעד וקיים לנצח, אדון כל, לעילא מן כלא ולית

ג. סגלה להנצל מגדלות, לכבד את הימים טובים ולקבלם בשמחה וחדוה, ולענגם במאכל ומשתה וכסות פראוי כפי יכלתו:^ט
(לקו"מ ח"א סי' קל"ה)

ד. פשמיקבל יום טוב פראוי הוא בחינת הקבלת פני רבו ברגל', אף אם הוא רחוק מרבו כמה פרסאות. וכן להפך, אם הוא מקשר להצדיק יוכל להרגיש קדשת יום טוב.
ועל-ידי זה הוא מעלה מלכות דקדשה מבין הקלפות, ונופל מלכות הרשעה, ונתבטל כח מלכות העפוי"ם:^א (שם)

לעילא מניה, יתברך שמו בפי כל חי לנצח.
ואי אפשר לבאר בכתב ובעל פה עצם השמחה הזאת, כי לגדולתו אין חקר, כי השמחה הזאת הוא לכל חד כפום מה דמשער בלביה, בבחינת 'נודע בשערים בעלה' וכו', כמבואר מזה במקום אחר.
ט. כי אורו הגדול של יום טוב הוא בחינת ענווה [שהיא נמשכת מספירת הבינה, והיום טוב הוא בבחינת בינה], ועל ידי זה שזוכה להתבטל לקדושת יום טוב, שהוא מכבדו כראוי, על ידי זה הוא נתבטל וזוכה לענווה (מבואר בפנים).
י. ועיקר כח קדושת יום טוב הוא תלוי בצדיקים, כמו שכתוב (ויקרא כג) 'אלה מועדי ה' אשר תקראו אותם במועדם', ודרשו רבותינו ז"ל (ראש השנה כד.) 'אל תקרי אתם אלא אתם'. נמצא שהימים טובים תלויים בצדיקים, ועל כן כשמקבל ומכבד את הימים טובים, ומקבל אור הגדול של יום טוב, שהוא בחינת צדיק כנ"ל, נתבטל הגדלות שלו, כי הקטנות בטל לגבי גדלות. ועל כן חייב אדם להקביל פני רבו ברגל', כי עיקר כח יום טוב תלוי בצדיקים.
יא. כי עיקר בחינת יום טוב הוא, להעלות בחינת מלכות דקדשה מבין הקלפות, לבטל מלכות ארבע מלכיות דסטרא אחרא. כי מלכות נקראת ד"לת, בגין דלית לה מגרמה כלום, כי 'אין מלך בלא עם', ונמצא דלית לה מגרמה כלום. והמלכות דקדושה, שהיא בחינות דל"ת, נפלה ונעשה ממנה ארבע מלכיות דקליפה. וביום טוב צריך להעלות המלכות דקדושה מהד' מלכיות דסטרא אחרא (..) והתלמידי חכמים הם בחינת מלכות, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (גיטין סב.) מאן מלכי רבנן, כי הם מעלים את המלכות, על כן עיקר קדושת יום טוב נעשה על ידם (עי' כ"ז בפנים).

ה. ביום טוב צריך לשוב בתשובה מתוך שמחה, פי בכל הימים טובים העולם נדון, כמו שאמרו רז"ל בארבעה פרקים [העולם נידון, בפסח על התבואה, בעצרת [-חג השבועות] על פירות האילן, בראש השנה כל באי העולם עוברין לפניו כבני מרון וכו', ובחג [-הסוכות] נידונין על המים] וכו', על-פן צריכין אז לשוב בתשובה², ועל-ידי זה יוצא מלכות דקדשה מבין הקלפות כנ"ל ומקרב את הגאולה³: (שם)

ו. מי שהולך ונחלק ונופל והעולם שוחקין ממנו, והוא מתבייש על-ידי זה, כל זה בא לו על-ידי שפגם בשמחת יום טוב⁴:
(לקו"מ ח"א סי' רל"ה)

ז. על-ידי כבוד שלש רגלים במאכל ומשתה ובגדים נאים⁵ לפי כלתו, ובקדשת וטהרת המחשבה ובשמחה ובטוב לבב, וכיוצא

יב. כי כל זמן דין הוא בשביל לעורר בתשובה [כמובן], והתשובה צריכה להיות מתוך שמחה כנ"ל [כי אור היום טוב הוא בחינת שמחה כמבואר לעיל (אות ב), ועל ידו דווקא גם אור התשובה, כידוע שהתשובה נמשכת ממדת הבינה שהוא אור היום טוב כנ"ל].

יג. ועל ידי זה יוצא המלכות מבין הקליפות, ונתבטל ממשלתם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (יומא פו:) 'גדולה תשובה שמקרבת את הגאולה', שנגאלין על ידי תשובה מהמלכות דקליפות.

יד. כי יום טוב נקרא רגל, וגם נקרא מועד, ועל ידי שפגם בשמחת יום טוב, נעשה מזה רגל מועד, על כן רגלו מועדה ונפל.

וזה השחוק ששוחקין, הוא בחינת השמחות נפולות מפגם שמחת יום טוב, ועל כן מתבייש, כי עבודת אלילים נקרא בשת (הושע ט), והמבזה את המועדות כאלו עובד עכו"ם (פסחים קיח.), על כן באה עליו בושה. ולפעמים הוא לו לכפרה, ולפעמים אין נתכפר לו בזה, רק כדי להזכירו שישוב.

טו. וכמבואר בשו"ע (סי' תקטט ס"א) שבגדי יום טוב יהיו טובים יותר מבגדי שבת.

בְּזֶה שְׂאֵר עֲנִינֵי קִדְשֵׁת וְשִׁמְחַת יוֹם טוֹב, עַל-יְדֵי זֶה זֹכֵין לְדַעַת אֶת ה'י, וְלְהַמְשִׁיךְ הַדְּעַת אֶל הַלֵּב".

ועל-ידי זֶה מְתַקְנֵין שְׁלֹשָׁה מִדּוֹת רְעוּת שֶׁהֵם עֵקֶר הַכֹּל, וְהֵם תַּאֲוֹת מְמוֹן וְתַאֲוֹת מִשְׁגָּל וְתַאֲוֹת אֲכִילָה. כִּי בְּכֹל רֶגֶל נִתְתַּקֵּן מִדָּה אַחַת מִשְׁלֹשׁ מִדּוֹת הַנ"ל. הֵינּוּ, בְּפֶסַח נִתְתַּקֵּן תַּאֲוֹת מְמוֹן, בְּשַׁבּוּעוֹת נִתְתַּקֵּן תַּאֲוֹת מִשְׁגָּל, בְּסִפּוֹת נִתְתַּקֵּן תַּאֲוֹת אֲכִילָה.

על כֵּן צָרִיךְ לְזַהֵר מְאֹד לְכַבֵּד מְאֹד [אֶת הַשְּׁלֹשׁ רִגְלִים, כְּדֵי לְזַכּוֹת לְצֵאת מִג' תַּאֲוֹת רְעוּת הַנ"ל, שְׁכָל עֵקֶר הַיְהוּדוּת תְּלוּי בְּתַקּוּן ג' תַּאֲוֹת אֵלוֹ.

ועל-ידי זֶה זֹכֵין לְהַשְׁפִּיעוֹת הַנְּבוּאָה" וְלַתְּפִלָּה בְּשִׁלְמוֹת" וְלְרַפּוּאָה" 9

טז. כי כל רגל הוא כנגד אחד מהשלשה מוחין שהם חכמה בינה ודעת (עין בפנים).
יז. כי היום טוב הוא בבחינת הלב, ולכן על ידי היום טוב זוכין להמשיך את הדעת שמכירים על ידה את ה', זוכים להמשיך את זה אל הלב (מובן בפנים, ובביאור הליקוטים).

יח. כי על ידי שזוכים לתיקון התאוות האלו, על ידי זה זוכים לשלימות היראה, שזוכים ליראת שמים כראוי, ועל ידי שלימות היראה נברא מלאך שמשפיע את הנבואה.

יט. כי על ידי השפעת הנבואה, אף על פי שאין מי שיתנבא, רק שיש בחינת השפעת הנבואה בעולם, על ידי זה נגאלת ונפדית התפלה, כי התפלה היא גבוה מאד, ובני אדם מזלזלין בה. וכשעומדים להתפלל, חפצים לפטר התפלה מעליהם, כמאמר רבותינו ז"ל (ברכות ו:): כרום זלת לבני אדם - אלו דברים העומדין ברומו של עולם, ובני אדם מזלזלין בהם וכו', ועל ידי הנבואה נגאלת התפלה מן הגלות, בבחינת (בראשית כ, ז) כי נביא הוא ויתפלל בעדך. שעל ידי נבואה התפלה בשלמות, כי התפלה היא בחינת (ישעיהו נז) בורא גיב שפתים, בחינת נבואה.

כ. כי על ידי שלימות התפלה שהיא עולה למקום עליון ביותר, מעל כל המזלות והמלאכים, על ידי זה זוכים להמשיך את כל הכוחות של הרפואה לתוך המאכל שאוכלים, כי כל כוחות הרפואה מהצמחים שנשפעים מהמזלות, וכשזוכים לתפלה בשלימות, זוכים להמשיך אותם אל הלחם והמים שאוכלים ושותים.

ולהתנוצצות משיח וכו"כ^א, עד שזוכה שתתקיים ממשלתו על המלאכים, אשר בשביל זה נברא איש הישראלי, וזה עקר התכלית וסוף של ישראל^ב]:

ח. יום טוב קדש קורא ומכריז ומגלה את הרצון, שהכל ברצונו יתברך ואין שום חיוב הטבע כלל. פי בכל יום-טוב ויום-טוב עשה השם יתברך עמנו אותות נוראות שהם הפך הטבע, בפסח - יציאת מצרים, שהוציאנו ממצרים באותות נוראות. בשבועות - מתן תורה, שנתן את התורה באותות נוראות. בסוכות - הקף ענני כבוד^ג. שעל-ידי כל אלו האותות והמופתים נראים שעשה עמנו בכל השלש רגלים, נתגלה שהכל ברצונו יתברך לבד, ואין שום חיוב הטבע כלל.

אף צריכין להטות אָזְנוֹ וְלִבּוֹ הַיָּטִב לְשִׁמְעַע קוֹל הַקְּרִיאָה הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת, וְעַל-יְדֵי זֶה זוֹכִין לְשִׁמְחַת יוֹם טוֹב. כִּי כָּל אֶחָד כְּפִי מָה

כא. כי משיח הוא בחינת שלימות התפלה.

כב. שהם ימשלו על המלאכים, כי מחיצתן תהיה לעתיד לפנים ממלאכי השרת, וכמו שאמרו חז"ל (ירושלמי שבת פ"ב) עתידין צדיקים, שיהיה מחצתן לפנים ממלאכי השרת, שנאמר 'כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל', שהמלאכים יצטרכו לשאל מישראל, כשירצו לידע מה פעל אל.

אך צריך לשמור עצמו מאד, ולראות שיהיה לו כח לעמד בממשלה זו, שלא יקנאו בו מלאכי השרת ויפילו אותו חס ושלום, כי המלאכים מתקנאים מאד באדם כזה, שיש לו ממשלה עליהם, כמו שמצינו שאמרו רבותינו ז"ל (חגיגה טו): על כמה גדולים, שבקשו מלאכי השרת לדחפו.

ועל ידי שמקבלין השלש רגלים כראוי זוכין לשבר השלש תאות, ואזי זוכים שילוו להתקיים בממשלה על המלאכים ואינם יכולים לדחפו כמבואר בפנים התורה, עיי"ש. וע"ע ליקו"ה הל' ערלה הל' ד, ה.

כג. שהקיפו אותם ביציאת מצרים וכל ימי הילוכם במדבר.

שזוכה לשמיע בלבבו קול הקריאה הנ"ל של יום טוב שהכל ברצונו יתברך לבד, כמו כן זוכה לשמחת יום טובי.

וכל זה זוכין על ידי צדקה [כי על-ידי צדקה מתקנים הפגם של הזקנים מאריכי ימים שבדור שאינם פראוי [כי על-ידי הזקנים מאריכי ימים שבדור שאין בהם שלמות, על-ידי זה מתגבר חכמת הטבע ח"ו. כי צריך האדם כל מה שנתוסף ונא לו יום מימי חייו, להוסיף בכל יום קדשה ודעת. כי כל יום ויום שפא אחר קף, צריך שיאיר ביותר בעבודת ה', ורק זה נקרא זקן דקדשה באמת. אבל כשפוגם את ימיו ח"ו, ואינו מוסיף קדשה בכל יום, אף על פי שמזקין, אינו נקרא זקן כלל, רק אדרבא, הוא נקרא קצר ימים. ועל ידו יונק ומתגבר ח"ו, חכמת הטבע בעולם², והתקון לזה צדקה²], ועל-ידי זה זוכין לבטל שרש חכמת הטבעי, וזוכין לשמיע

כד. כי כשנתגלה הרצון, שהכל ברצונו יתברך, אזי יודעים, שכל השעבודים והגלות וכל ההכבדות של העכו"ם, שהם מכבידים עלינו - על כולם ינקום בהם הוא יתברך ויגאלינו מידם.

אבל כשסוברים חס ושלום שהכל על פי חיוב הטבע, אין שייך נקמה בהם, מאחר שהכל מתנהג רק על פי סדר הטבע חס ושלום.

כה. ולכן לא כל אחד ואחד שומע קול הקריאה הנ"ל של יום טוב, כי יש חיות רעות דורסים וטורפים, והם חכמי הטבע, שמראין בחכמתם המטעית שהכל על פי הטבע, וכאילו אין שום רצון, חס ושלום, ואפילו האותות נוראות שעשה עמנו השם יתברך, משימים הכל בתוך דרך הטבע. והחכמים הללו הם בחינת חיות רעות, והם דורסים וטורפים רבים מבני עמנו, שטועים גם כן אחריהם וסוברים כמותם, כאלו הכל על פי חיוב הטבע, חס ושלום, וכשהם מתגברים, אזי קול שאגתם עולה ומתגבר על קול הקריאה של יום טוב, שקורא את הרצון, ואזי נשבת שמחת יום טוב, חס ושלום, כי עקר שמחת יום טוב - על ידי התגלות הרצון כנ"ל.

כו. השלמה מערך יראה אות כה.

כז. כי על ידי הצדקה מתקנין ומעלין פגם נפילת הימים והדעת של הזקנים

קול הקריאה של יום טוב קדש שקורא ומגלה את הרצון, שהכל ברצונו יתברך, כמו שראינו שעשה השם יתברך עמנו אותות נוראות בכל הימים טובים ובטל הטבע. ועל-ידי זה זוכין לשמחת יום טוב^כ: על-כן צריכין להרבות בצדקה קדם כל רגל, כדי לזכות על-ידי זה לשמחת יום טוב בשלמות: (לקו"מ ח"ב סי' ד' אות ו' ט')

♦ מועדי ה' - ניסן ופסח ♦

א. ימי ניסן הם ימי תשובה כמו תשרי^{כט}:

(לקו"מ ח"א סי' מ"ט אות ו')

ב. ניסן הוא בחינת תקון הבריית'. ועל-ידי שמחה ממשיכין קדשת

כט. כי 'בניסן עתידין ליגאל' (ראש השנה יא.), ואין הגאולה אלא על ידי תשובה, כמו שכתוב (ישעיה נט) 'ובא לציון גואל' וכו' (יומא פו.).

ל. כי ניסן ראש השנה למלכים (ר"ה ב.), ואז נתחדש כל ההתמנות של כל אחד ואחד, ואז נותנין לכל המלאכים ההתמנות שלהם, ואזי נתחדש הרצון של השם יתברך, בחינת (דניאל ד) 'וכמצביה עבד בחיל שמיא' [-שעושה כרצונו בחיל השמים], כי אז נותנין לכולם ההתמנות שלהם כרצונו יתברך, ואז יש להמלאכים שמחה ונתחזקין.

כי אז, בניסן, הוא זמן הגאולה, כי בניסן נגאלו, וזה ידוע, שעיקר גלות מצרים היה לתקן חטא אדם הראשון, שהיו שדים מחממין אותו והוליד שדין וכו' (ערובין יח.), והחימום הוא על ידי חלישות המלאך [כי יש שבעה איקלימים, ועל כל איקלים יש מלאך ממונה, (...)] והשפע כשיורדת, מקבל אותה תחלה המלאך הממונה שם, ואחר כך יורדת דרך השדים השוכנים באויר, שהם מקבלים את השפע בדרך מעבר לבד, ואין יונקים ממנה רק כדי חיותם לבד, ואחר כך יורדת השפע למטה, לאותו המקום והשדה שהשפע הולכת לשם.

וכשבחינת המלאך חזק, אזי אין השדים מקבלין השפע רק דרך מעבר לבד, ואין יונקים ממנה רק כדי חיותם לבד.

אבל כשנחלש חס ושלום כח המלאך, אזי הם מקבלין לעצמן כח המלאך, ואזי המאכלים הגדלים על ידם, נתערב בהן כח הש"ד, כי הם קבלו לתוכן ממש את כח המלאך.

נמצא, כשגדלים המאכלים, הם גדלים על ידי תערובת כח הש"ד, וכשאוכלין אלו המאכלים, נעשה מהם חלום על ידי שד, חס ושלום, ולא זו אף זו, כי גם הם יכולין לטמא את האדם חס ושלום בשנה בטמאה הידוע חס ושלום, כי המלאך הוא בחינת אש, כמו שכתוב (יחזקאל א) מוראיהם כגחלי אש בוערות כמראה הלפידים, וכשנחלש כח

ושמחת ניסן בכל השנה כלה^א, וזוכין לתקן הברית ולהנצל ממקרה לילה ח"ו:
(לקו"מ ח"ב סי' ה' אות י')

ג. ההגדה של פסח הוא תקון הברית, על-כן אומרים ההגדה בקול רם, פי הקול מעורר הדעת^ב, ועל-ידי זה זוכה להתגלות הדעת, וזה עקר הגאולה, פי גלות מצרים היתה על פגם הברית שהוא פגם הדעת.

גם היין של ארבע כוסות הוא תקון הדעת^ג, שהוא בחינת תקון הברית:
(לקו"מ ח"א סי' כ' אות י')

ד. בפסח צועקין בתפלה^ד:
(לקו"מ ח"א סי' ר"א)

המלאך, ואזי השדים מקבלין לעצמן כח המלאך, אזי הם מחממין על ידי האש הזה ומטמאין, חס ושלום, בטומאה הנ"ל].

ומחמת זה היה גלות מצרים, ובניסן נגאלו, ונתתקן חטא אדם הראשון אז. נמצא שבניסן נתחזק כח המלאך, שזה בחינת תקון חטא אדם הראשון, שנתתקן בניסן, בעת גאולת מצרים כנ"ל (...).

ועל כן עיקר התחדשות הרצון, בחינת וכמצביה עבד בחיל שמיא, הוא בניסן, כי אז הוא זמן תיקון וחזוק שלהם כנ"ל.

לא. כי גם בכל השנה יכולין לחדש הרצון על ידי השמחה, כי על ידי השמחה נותנין חזוק בהמלאכים כנ"ל, ואזי נתעורר שמחה בהמלאכים כאלו נתחדש הרצון, בחינת: וכמצביה עבד בחיל שמיא, באותו היום, כאלו קבלו ההתמנות שלהם באותו היום. אבל עיקר התחדשות הרצון הוא בניסן, ואזי הוא עיקר חזוק שלהם.

לב. בבחינת הקול מעורר הכונה.

לג. בבחינת בחמרא וריחני פקחין (סנהדרין ט), ובבחינת תירוש - זכה נעשה ראש (שם), הינו דעת.

לד. ראה ליקו"ה (הל' אפטרופוס הל' ג, ד): וזה שנקרא המצה לחם עוני - שעוני עליו דברים הרבה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, היינו קולות דקדושה שאנו עוני

על המצה בפסח, כי מחמת שאנו שומרין אותה מאוירא דהאי עלמא שמשם אחיזת הקולות דסטרא אחרא, על ידי זה אנו זוכין לענות עליו דברים הרבה, היינו קולות דקדושה, הינו בחינת הלל ונגון דקדושה, כי כשזה נופל זה קם וכנ"ל, כי עתה בפסח הוא תחילת התקרבות ישראל לאביהם שבשמים, ועיקר ההתקרבות והדבקות של איש הישראלי לה' יתברך הוא על ידי קול נגון דקדושה, כידוע גדל מעלת הנגינה לכל מי שרוצה לדבק את עצמו בה' יתברך, כי הנגינה יש לה כח גדול להמשיך את האדם לה' יתברך (..).

על כן עתה בפסח שאנו צריכין עתה להתקרב לה' יתברך, על כן אנו צריכין לתקן קול הנגינה ולשמר עצמנו מקול נגון דסטרא אחרא. ע"כ.
ועי"ש עוד מה שמאריך בזה בביאור ענין הקולות וענין יציאת מצרים, ואיסור חמץ ואכילת מצה, עיי"ש.

